

הבלדה על משפחת כהן

היה הייתה משפחה קטנה ונחמדה: אבא, אמא, ילד וילדה, נקרא להם משפחת כהן. משפחת כהן גרה בעיר גדולה, נקרא לה תל אביב, בקומה החמישית בבניין רב קומות – ביום טוב ראו מהמרפסת את כל המסביב.

אבל זה לא הספיק. משפחת כהן רצתה טבע וציץ ציפורים וכל סוף שבוע הייתה אורזת צידנית, מטעינה את המכונית, ונוסעת לטיול בהרים.

יום אחד הגיעו למקום בודד, בתולי ויפהפה והחליטו להעביר בו את שעת הצהריים החמה. הציפורים צייצו, מעיין קטן פכפך לידם, הענפים העבותים נעו ברוח, ובני משפחת כהן הרגישו מאושרים, שמחים ונינוחים בפינה הנעימה.

כשהשמש שקעה, ארזו את הציוד ונשבעו לחזור למקום גם בחופשה הבאה.

וכך היה. בכל חופשה ובכל הזדמנות נסעו בני משפחת כהן אל פינת החמד הנסתרת והיפהפייה. לאט לאט ראו כי טוב והחליטו שחבל לארוז ולסחוב כל פעם ערסל, כדורגל, כיסאות נוח וציוד בלי סוף. הם החליטו להשאיר חלק מהדברים בפינת החמד הנסתרת בהרים.

ומה לדעתכם קרה? לא, לא בא גנב, לא נהרס או אבד שום דבר, הדברים נשארו ונשמרו. ככה זה באגדות – אחרי הכול בסיפור מדובר.

ואחרי כמה ביקורים נוספים אמרה גברת כהן למר כהן: תראה, תראה כמה נחמד פה וכמה הילדים נהנים, איזה נוף, איזה אוויר. אולי פשוט נבנה לנו בית קטן פה, ממש בפינה, ליד המעיין במקום לנסוע לפה כל פעם ולחזור לעיר? מר כהן חשב שזה רעיון מצוין ועד מהרה בנה להם בית קטן בפינה, ליד המעיין.

כדי שיגיע הטרקטור וגם המנוף היו חייבים איזה שביל לחצוב, אבל הבית יצא ממש מדהים ומשפחת כהן הרגישה מחויבת לחגוג עם החברים. אז הם הזמינו את כולם וערכו מסיבה, לאור ירח, בחיק טבע מלא גחליליות ואהבה. הכשירו חנייה קטנה שיהיה לאורחים קל, מהמעין שאבו קצת מים לבריכה, שלידה תלו את הערסל. היה מאוד מוצלח, החברים התלהבו ולמחרת התקשרה גברת לוי ושאלה אם יש אפשרות שגם החברה שלה יצטרפו. יהיה לילדים יותר עם מי לשחק, בכל זאת לא פשוט מהעיר להתרחק, והרי לאדון לוי יש

מכולת קטנה – אפשר להעביר אותה לשם, ליד המעיין, ממש בפינה, ואז לא יצטרכו לנסוע לקניות - להיפך, תהיה פרנסה, יעצרו שם מכוניות...

אדון כהן חשב שזה רעיון די טוב ושיכול להיות נחמד להוסיף שכנים חביבים לנף. פינו מקום לעוד בית יפה, הורידו עץ או שניים, הציבו עוד גדר ועוד בריכה קטנה ממש על שפת המים ועוד מבנה קטן למכולת וגם כביש ממש פצפון, בכל זאת, האספקה למכולת מגיעה בכל שלישי, חמישי וראשון.

העסק שגשג, השמועה התפשטה ועוד משפחה נחמדה התלבטה ובסוף הצטרפה לחבורה הקטנה – "מעיינות חמד", כך כונתה השכונה.

עוד כביש נסלל, נוסד גם מפעל, וחנות בגדים וצעצועים במשקל, המעיין נעלם, המכולת פרוחה ויום אחד משפחת כהן את עיניה פקחה, וסימן שאלה גדול וכבד ריחף מעל ראשה כעת. איפה פינת החמד? איפה המעיין? איפה ציוץ הציפורים שהשאיר אותנו כאן? מה עשינו לא טוב? רועש כאן, עמוס כאן, מתחשק לעזוב... אין עצים, ציפורים, רק מכוניות, צופרים, צעצועים במשקל, עמודים של חשמל, המעיין מזוהם והנוף נעלם...

ושוב, כל שבת, עם מקל ותרמיל, הם יצאו לחפש איזה הר, עץ או שביל, שם יוכלו את הכול מחדש להתחיל...

ומה דעתכם? מה יש לכם להגיד? תוכלו להציע פיתרון לתמיד?